

A
SZERELEM
KÉMIAJA

KRYSTAL
SUTHERLAND

Dream
válogatás

Henry Page eddig még nem volt szerelmes... Reménytelen romantikusnak képzei magát, de az általa vágyott szerelem, amely olyan, mint a lassított felvétel, szapora szívverést okoz, és sem enni, sem aludni nem hagy, eddig nem bukkant fel az életében, legalábbis még nem. Henry inkább a tanulásra koncentrál, hogy bekerüljön egy közepesen jó egyetemre, és minden vágya, hogy végre ő legyen az iskolai újság szerkesztője. Aztán a végzős évében, a harmadik kedden Grace Town besétál egy délutáni órájára, és a fiú azonnal tudja, hogy minden meg fog változni.

Miután Grace-t és Henryt felkéri az iskolai újság szerkesztésére, a fiú lassan azon kapja magát, hogy végzetesen beleszeretett a lányba. Egyre világosabbá válik, hogy Grace-nél valami nagyon nem stimmel, mert ellentmondásosan viselkedik a fiúval. De Henry ettől csak szebbnek látja őt, és semmi mást nem akar, mint segíteni neki újra összerakni a széttröött darabokat. Ám aki azt gondolja, hogy ez egy átlagos szerelmi történet, az nagyon téved!

KRYSTAL SUTHERLAND Ausztrália északi részén, Townsville-ben született és nevelkedett. Később Sydney-be költözött, de azóta élt már Amszterdamban és Hongkongban.

Nincsen sem kisállata, sem gyermeke. Amszterdamban viszont volt egy biciklije, amit Kim Kardashiannek nevezett el. Elég nehezen jöttek ki egymással, mégis odavolt érte.

Tudj meg többet a könyvről:

www.krystalsutherland.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Krystal Sutherland remek bemutatkozó regénye egyaránt hat az észre és a szívre, és meggyőzően emlékeztet arra, milyen keserédes boldogságot is jelent az első szerelem.”

Amazon

„John Green világa találkozik Rainbow Rowellével ebben az első szerelemről, összetört szívekről és az azokat ismét összeforrasztó erőkről szóló csodálatos történetben.”

Barnes and Noble

„A könyv sokkal mélyebbre merészkedik, mint egy átlagos gimis szerelmes történet. Szellemes szójátékokkal és Henry vonzó visszafogottságával megnyeri magának azokat, akik szerették Stephen Chbosky Egy különc srác feljegyzései és John Green Csillagainkban a hiba című regényét.”

School Library Journal

„Ez a megható történet egyenlő arányban vegyül reménnyel és baljós félelemmel. Érzelmileg magával ragadó és megrázó.”

Kirkus Reviews

„Sutherland lebilincselő és emlékezetes pillanatokkal tölti meg a történetet, és kifejezően mutatja be a szerelem és gyász bonyolultságát.”

Publishers Weekly

Dream
válogatás

A
SZERELEM
KÉMIAJA

KRYSTAL
SUTHERLAND

— részlet —

1. fejezet

MINDIG IS ÚGY KÉPZELTEM, hogy amikor találkozom életem nagy szerelmével, az egész olyan lesz, mint a filmekben. Nyilván nem pontosan olyan, nem lesz lassítás, szél borzolta haj, meg dagályos nagyzenekari muzsika. De úgy gondoltam, legalább történik valami. Egy pillanatra kihagy a szívverésem. Megrándul a lelkem, amikor legbelül *valami* azt súgja: „Basszus, hát ez ő. Annyi idő után, végre ő az.”

Nos, semmi ilyesmi nem történt, mikor a végzős évünk második keddjén, tíz perc késéssel Grace Town megjelent Mrs. Beady délutáni drámaóráján. Grace az a fajta lány volt, aki bárhová lépett be, mély benyomást tett mindenkire, de nem olyan okból, amely azonnali és halhatatlan vonzódást ébresztene iránta. Átlagos magasságú volt, átlagos testalkatú és átlagos szépségű, úgyhogy minden megvolt benne, ami megkönnyítette volna, hogy elvegyüljön egy új középiskolában – azok nélkül a drámai szóvirágok nélkül, amelyek általában megtöltik az ilyen eseményeket.

Ám mielőtt még a hétköznapisága megmenthette volna, három dolog rögtön feltűnt vele kapcsolatban:

1. Tetőtől talpig fiúruhában volt. Nem a fiús lány vagy deszkás lány megjelenésre gondolok, hanem szabályszerű fiúruhára, ami ráadásul nagy volt rá. Az eredetileg szűk szabású nadrágot például öv tartotta meg a csípőjén. Noha még csak szeptember közepe volt, pulóvert, kockás inget és kötött sapkát vett föl, hosszú bőr nyakláncá végén pedig vasmacska lógott.
2. Ápolatlannak és betegesnek tűnt. Úgy értem, láttam már kábszereseket, akik jobb állapotban voltak, mint ő aznap reggel. (Olyan sok kábszerest azért nem láttam, de végignézttem a *Drótot* és a *Totál szívást*, és az igenis számít.) Szőke haja fésületlenül állt, rémesen levágva, a bőre sápadt volt, és szinte biztos vagyok benne, ha aznap bármikor megszagolom, búzlótt volna.
3. És ha mindez még nem lett volna elég ahhoz, hogy teljesen elcsessze az esélyét a beilleszkedésre egy új középiskolában, Grace Town bottal járt.

Szóval így történt. Így találkoztam vele először. Nem volt sem lassítás, sem szél, sem filmzene, kihagyott szívverés meg főleg nem. Grace tíz perc késéssel sántikált be, csendben, de úgy, mintha uralná a helyet, mintha évek óta a mi évfolyamunkra járna. Mrs. Beady nem mondott semmit; talán azért, mert Grace még új volt, vagy mert furcsa volt, vagy mert a tanárnőnek egy pillantás is elég lett, hogy felmérje, milyen sebzett a lelkének egy kis darabja. Grace hátul ült le egy székre a feketére festett falú drámaterebben, botját a combjára fektette, és egész óra alatt egy szót sem szólt.

Még kétszer rápillantottam, de az óra végére már el is feledkeztem arról, hogy ott van. Úgy ment ki a teremből, hogy a távozása senkinek sem tűnt fel.

Szóval ez biztosan nem egy szerelem első látásra-történet.
Pedig szerelmes történet lesz.
Legalábbis valami olyasmi.

2. fejezet

MÉG MIELŐTT A SEMMIBŐL feltűnt volna Grace Town, végzős évünk első hete olyan eseménytelenül telt, amennyire ez egy középsulitól lehetséges. Eddig csak három kisebb botrány volt: egy harmadévest felfüggesztettek, mert a lánymosdóban cigizett (ha már valamiért felfüggesztenek, legalább ne légy ennyire közhelyes); egy névtelen gyanúsított feltöltött a YouTube-ra egy videót a parkolóban történt sulis utáni verekedésről (a vezetőség ettől teljesen beparázott); és olyan pletykákat lehetett hallani, hogy Chance Osenberg és Billy Costa összeszedett valami nemi betegséget, miután védekezés nélkül szexeltek ugyanazzal a lánnyal (kedves olvasó, bárcsak az én agyamból pattant volna ez ki).

Mint mindig, az én életemből kimaradtak a botrányok. Tizenhét éves voltam, furcsa, nyúlánk srác; az a típus, akivel talán a fiatal Keanu Reevest játszották volna el egy filmben, ha a költségvetés nagy része már elment számítógépes grafikára és a stáb etetésére. Még passzívan sem szívtam soha magamba dohányfüstöt, és hála istennek, még senki nem keresett meg azzal, hogy óvszer nélkül paráználjunk. Sötét hajam a vállamat verdeste, és különösen büszke voltam arra, hogy apám nyolcvanas évekbeli sportdzsekijét hordom. Nyugodtan

mondhatjuk, hogy úgy néztem ki, mintha egy férfi Summer Glaut kereszteztek volna Perselus Pitonnal. Vegyük el a sasorrot, adjunk hozzá pár pattanást, és kész is Henry Isaac Page tökéletes receptje.

Abban az időben nem érdekeltek a lányok (és a fiúk sem, ha valaki kérdezné). Közel öt éve már, hogy a barátaim egyik drámai kamasz párkapcsolatból a másikba estek, de én még belezúgni sem zúgtam bele igazán senkibe. Persze az óvodában ott volt Abigail Turner (egyszer megpusziltam az arcán, amikor nem nézett oda; a kapcsolatunk utána gyorsan megromlott), az általánosban pedig három évig azzal keltem és feküdtem, hogy el fogom venni Sophi Zhout. De amint beléptem a kamaszkorba, mintha átállítottak volna bennem egy kapcsolót, és ahelyett, hogy a suliba járó srácok többségéhez hasonlóan belőlem is egy tesztoszteron hajtotta szexbolond lett volna, nem találtam senkit, aki ilyen értelemben hiányzott volna az életemből.

Boldogan fordítottam minden energiámat a sulira, hogy megszerezsem azokat a jegyeket, amelyek ahhoz kellettek, hogy bekerüljek egy közepesen jó egyetemre. Valószínűleg ez volt az oka annak, hogy legalább pár napig nem is gondoltam Grace Townra. És ha az angoltanárnok, Mr. Alistair Hink nem avatkozik közbe, talán soha nem is gondoltam volna rá.

Amit Mr. Hinkről tudtam, az nagyrészt arra korlátozódott, amit a középiskolások többsége tud a tanárokról. Csúnyán korpásodott a haja, ami feleannyira lett volna feltűnő, ha nem ragaszkodik ahhoz, hogy mindennap fekete garbót hordjon, aminek színe ugyanolyan tisztán mutatta a vállára rakódó finom fehér port, mint amikor friss hó hullik az aszfaltra. Csúpasz bal kezéről annyit meg tudtam állapítani, hogy nőtlen, amiben valószínűleg közrejátszott a korpásodása, meg hogy feltűnően hasonlított Napoleon Dynamite bátyjára, Kipre.

Hink szenvedélyesen szerette az angol nyelvet, erre a legjobb példa, hogy egyszer, amikor öt perccel tovább tartott a ma-

tekóránk, ugyanennyit elvéve az angolból, Hink átment a matematikához, Mr. Babcockhoz, és kiselőadást tartott neki, hogy a humán tárgyak ugyanolyan fontosak, mint a reálok. Sok diák kinevette a háta mögött – gondolom, a többségükre mérnök-ként, tudósként vagy ügyfélszolgálatosként várt karrier –, de visszanézve pontosan meg tudom mondani, hogy abban az izasztóan meleg angolteremben és azon a délutánon estem végképp szerelembe a gondolattal, hogy író legyek.

Mindig is túrhetően írtam, jól rakosgattam egymás után a szavakat. Vannak, aki úgy születnek, hogy jó a hallásuk, mások rajztehetséget örökölnek, megint mások – mint például én – olyan belső készülékkel rendelkeznek, amely megmondja, hová kerüljön a vessző egy mondatban. Ami a szupererőket illeti, a nyelvtani megérzés a királyságskála végén helyezkedik el, viszont Mr. Hinknél jó pontot jelentett. Történetesen ő felelt a diákújság vezetéséért és szervezéséért is, amelyhez azért jelentkeztem önkéntesnek másodikban, hogy egyszer szerkesztő lehessenek.

A sulis második hetében Mrs. Beady csütörtöki drámaórája közepén jártunk, amikor megcsörrent a telefon, Beady pedig felvette. – Henry, Grace! Mr. Hink iskola után beszélni szeretne veletek az irodájában – mondta a pár perces telefonálás után. (Beady és Hink mindig is barátok voltak. Ez a két lélek rossz századba született, amikor az emberek kigúnyolták azokat, akik még mindig úgy gondolták, hogy a humán tárgyak a legnagyobb dolgok, amelyeket az emberiség valaha alkotott.)

Bólintottam, és szándékosan nem néztem Grace-re, noha a szemem sarkából láttam, hogy a terem végéből engem bámul.

A diákok többsége, ha sulis után valamelyik tanár az irodájába hívja őket, rögtön a legrosszabbra gondol, de amint már mondtam, az én életemből gyászosan hiányoztak a botrányok.

Tudtam (vagy legalábbis azt reméltem, tudom), hogy miért akart beszélni velem Hink. Grace két napja járt csak a Westland középsuliba, és ennyi idő aligha volt elég arra, hogy megajándékozzon egy diákot tripperrel és/vagy suli után kiosszon pár pofont (bár bottal járt, és sokszor tűnt dühösnek).

Rejtély volt, miért akarja látni Grace-t Mr. Hink – és nem ez volt az egyetlen titok Grace-szel kapcsolatban.

3. fejezet

ODAÉRVE HINK IRODÁJÁHOZ láttam, hogy Grace már ott várakozik. Ma is fiúruhát vett fel, ez alkalommal mást, de sokkal ápoltabbnak és egészségesebbnek látszott. Szőke haját megmosta és kifésülte. Ettől bámulatosan megváltozott a külseje, még akkor is, ha emiatt a haja egyenetlen csomókban hullott a vállára, mintha saját maga vágta volna le rozsdás sövőnyvágóval.

Leültem mellé a padra, de annyira a testemmel voltam elfoglalva, hogy még azt is elfelejtettem, hogyan kell természetesen ülni, így aztán tudatosan el kellett rendeznem a végtagjaimat. Képtelen voltam normális testhelyzetet felvenni, úgyhogy bénán előregörnyedtem, amitől fájni kezdett a nyakam, mégsem akartam újra megmozdulni, mert láttam, hogy Grace a szeme sarkából engem figyel.

Úgy ült, hogy a lábát felhúzta a mellkasához, a botját pedig közéjük vette. Könyvet olvasott, a rongyos lapok színe a kávéfoltos fogakét idézte. A címét nem tudtam elolvasni, de azt láttam, hogy tele van verssel. Amikor észrevette, hogy a vállá fölött azt bámulom, arra számítottam, hogy becsukja a könyvet, vagy elhúzza előlem. Ehelyett kicsit felém fordította, hogy én is olvasni tudjam.

A verset, amit olvasott – gondolom, újra meg újra, mert a lap számárfüles volt, ételfoltos és úgy egyáltalán rémes állapotú – egy Pablo Neruda nevű fickó írta, akiről még sohasem hallottam. Az volt a címe: *Nem úgy szeretlek téged, mintha rózsza, topázkő...*, és ez felkeltette az érdeklődésemet, úgyhogy olvasni kezdtem, bár Hinknek eddig még nem sikerült megszerettetnie velem a verseket.

Két sor volt kiemelve:

*úgy szeretlek, ahogy a vak, mély homályban leledző
dolgok szeretik egymást, lélek és árny közt, titokban.*¹

Hink kilépett az irodából, Grace pedig becsukta a könyvet, mielőtt befejezhettem volna az olvasást.

– Ó, örülök, hogy már találkoztatok! – mondta Hink, amikor meglátott bennünket. Gyorsan felálltam, hogy végre kiszabaduljak abból a furcsa testtartásból, amelybe magamat kényszerítettem. Grace a pad szélére csúszott, és lassan feltápázkodott, óvatosan elosztva a testsúlyát a bot és a jó lába között. Először gondolkodtam el azon, hogy milyen súlyos lehet a sérülése. Mióta élhet így? Eleve sérülten született, vagy gyerekkorában érte baleset? – Akkor gyertek!

Hink irodája egy olyan folyosó végén volt, amelyről a nyolcvanas évek elején még azt képzelhették, hogy modern és szép. A falak halvány rózsaszínűek voltak, a világítást neonfényvel oldották meg, a díszítést fájdalmasan nyilvánvaló művirágokkal, míg a padlót linóleum takarta, amely elméletileg gránitra hasonlított, de tisztán látszott, hogy több száz kis műanyagból rakták ki, amire aztán fóliaréteg került. A szokásosnál lassabb léptekkel követtem Hinket, mert azt akartam, hogy

¹ Pablo Neruda: *Szonett XVII (Nem úgy szeretlek téged, mintha rózsza, topázkő...)*

Grace mellettem sétáljon. Nem azért, mert azt akartam, hogy *tényleg mellettem sétáljon*, hanem mert úgy gondoltam, talán tetszene neki, meg rendes dolog volna, ha lépést tudna tartani valakivel. De hiába vált a tempóm örjítően lassúvá, akkor is lemaradt tőlem két lépéssel, míg aztán már úgy éreztem, mintha versenyeznénk, hogy ki tud lassabban menni. Hink addigra már tíz lépéssel előttünk járt, úgyhogy felgyorsítottam, és hátrahagytam Grace-t, amitől biztosan azt hitte rólam, hogy totál fura vagyok.

Amikor Hink irodájához értünk (kicsi volt, jellegtelen és zöld színű; annyira nyomasztó, hogy megfordult a fejemben, hátha Hink hétvégeként benevez egy harcosok klubjába), beteretelt bennünket, és intett, hogy üljünk le az asztala előtti két székre. Miközben leültünk, a homlokomat ráncoltam, mert nem értettem, mit keres itt velem Grace.

– Természetesen azért vagytok itt mindketten, mert rendkívül jól írtok. Amikor eljött az idő, hogy kiválasszam az újság két vezető szerkesztőjét, kettőtöknél jobb nem jutott eszembe...

– Nem – vágott a szavába Grace Town. Annyira megdöbentem a hangján, hogy csak akkor jöttem rá: először hallom beszélni. Erőteljes, tiszta, mély hangja volt, nagyon más, mint a külvilág felé mutatott törekeny, félénk kép.

– Parancsol? – mondta Hink. Látszott, hogy meghökkent.

– Nem – ismételte meg Grace, mintha ez elegendő magyarázat lett volna.

– Ezt... most nem értem – mondta Hink, és könyörgéssel a szemében rám pillantott. Szinte hallottam a néma segélykiáltását, de csak egy vállvonásra telt tőlem.

– Nem akarok szerkesztő lenni. Tényleg köszönöm, hogy gondolt rám, de nem. – Grace felvette a földről a táskáját, és felállt.

– Miss Town! Grace! Martin még a tanév kezdete előtt direkt megkeresett engem, és megkért, hogy olvassam el az East

River-es írásaidat. Úgy hallottam, hogy ebben az évben az ő újságjuk szerkesztője lettél volna, ha nem kerülsz át ide. Jól tudom?

– Nem írok többet.

– Milyen kár! Pedig remekül írsz. Született tehetséged van hozzá.

– Magának pedig a közhelyekhez.

Hink annyira megdöbbsent, hogy tátva maradt a szája.

Grace kissé meglágyult. – Bocsánat. De ezek csak szavak. Semmit sem jelentenek.

Grace sajátos, rosszalló kifejezéssel rám nézett, amire egyáltalán nem számítottam, és nem is értettem, majd a táskáját átvette a vállán, és kisántikált. Hinkkel csöndben ültünk, és próbáltuk megérteni, mi történt az imént. Jó tíz másodpercembe került, hogy rájőjjek, dühös vagyok, de amint rájöttem, én is felvettem a táskámat, gyorsan felálltam, és az ajtóhoz indultam.

– Beszélhetünk erről holnap? – kérdeztem Hinket, aki, gondolom, azt hitte, hogy Grace után igyekszem.

– Hogyne, persze. Óra előtt gyere be hozzám! – Hink intett, hogy menjek, én pedig végigkocogtam a folyosón. Meglepődtem, hogy Grace már nincs ott. Mire kinyitottam a távolabbi ajtót, és kiléptem az épületből, Grace az iskola területének a szélénél járt. Tudott ő piszkosul gyorsan is mozogni, ha kellett. Utána futottam, majd amikor hallótávolságon belül kerültem, rákiabáltam: – Hé! – Egy pillanatra hátrafordult, végigmért, aztán haragosan rám nézett, és ment tovább.

– Hé! – mondtam zihálva, amikor végre utolértem, és felvettem a tempóját.

– Mi van? – mondta sietősen lépdelve. A botja minden lépéskor nagyot koppant az úton. Mögöttünk egy kocsi dudált. Grace idegesen a botjára mutatott, és intett, hogy kerüljek ki. Még soha életemben nem láttam kocsit, amelynek a mozgásáról a *megszéppent* szó jutott volna eszembe.

– Szóval... – kezdtem bele, de nem találtam a szavakat, amelyeket mondani akartam. Elég ügyes írónak számítottam, de a beszéd? Az élőbeszéd? Az én számból? Na, az már rohadt nehéz volt.

– Szóval, mi van?

– Szóval, az van, hogy most gondoltam csak végig ezt a beszélgetést.

– Idegesnek látszol.

– Az is vagyok.

– Miért?

– Mert amíg mások évekig a belüket kidolgozzák, hogy szerkesztők legyenek, addig neked tálcán felkínálják a végzős éved elején, és erre te visszautasítod?

– Te kidolgoztad a beledet?

– Hogy a francba ne! Tizenöt éves korom óta pedáloztam Hinknek, úgy csináltam, mintha szenvedő kamaszíró volnék, aki igazán megéri Holden Caulfieldet.

– Akkor gratulálok. Nem értem, miért vagy dühös. Általában egy újságnak egy szerkesztője szokott lenni, nem? Úgy-hogy az, hogy nemet mondtam, téged egyáltalán nem érint.

– De... Úgy értem... Miért mondanál nemet?

– Mert nem akarom csinálni.

– De...

– És ha én nem vagyok ott, te egyedül hozhatod majd meg az összes kreatív döntést, és az újság pontosan olyan lesz, mint amilyenek az elmúlt két évben elképzelted.

– Hát... Azt hiszem... De...

– Lásd be, hogy ezzel te csak nyerhetsz. Egyébként pedig szívesen.

Pár percig csöndben haladtunk tovább, míg aztán már teljesen elpárolgott a dühöm, és már nem emlékeztem, hogy eredetileg miért mentem utána.

– Henry Page, *miért* követsz még mindig? – mondta, és megállt az út közepén, mintha magasról tenne rá, hogy bár-mikor felénk roboghat egy kocsi. És akkor rájöttem, hogy bár nem mutattak be bennünket egymásnak, és ma beszéltünk először, tudta a teljes nevemet.

– Te tudod a nevemet? – kérdeztem.

– Igen. Te meg az enyémet, szóval ne csináljunk úgy, mintha nem. Miért követsz még mindig?

– Azért, *Grace Town*, mert már túl messzire gyalogoltam a sulitól, és a buszom valószínűleg elment, és próbáltam elegánsan kiszállni ebből a beszélgetésből, és nem sikerült, úgy-hogy megadtam magam a sorsnak.

– És az micsoda?

– Az, hogy egyenesen menjek tovább, amíg a szüleim be nem jelentik az eltűnésemet, aztán a rendőrség megtalál a város határában, és hazavisz.

Grace felsóhajtott. – Hol laksz?

– Közvetlenül a Highgate temető mellett.

– Jó. Akkor gyere el hozzánk, és én hazaviszlek.

– Ó, remek! Kösz.

– Előtte ígérd meg, hogy nem hozod többé szóba ezt a szerkesztősdit.

– Jó, nem hozom szóba. A te döntésed, ha nem akarsz élni egy szuper lehetőséggel.

– Úgy bizony.

Párás délután volt a purgatóriumi kertvárosban. Felettünk a felhők tömörek voltak, akár a cukormáz, a pázsit és a fák pedig még mindig a késő nyár fénylő, aranyló színében pompáztak. Egymás mellett sétáltunk a forró aszfalton. Újabb öt perc telt el kínos csendben, miközben bennem további kérdések merültek fel vele kapcsolatban. – Elolvashatom azt a verset? – mondtam aztán, mivel ez tűnt a legkevésbé borzalmasnak a felmerült kérdések közül. (1. kérdés: „Na, és te... transzvesztita vagy

ilyesmi? Nem mintha ezzel bármi bajom lenne, csak kíváncsi vagyok.” 2. kérdés: „Mi a helyzet a lábaddal, tesó?” 3. kérdés: „Ugye, te kábszeres vagy? Úgy értem, nemrég jöttél ki az elvonóról?” 4. kérdés: „Elolvashatom azt a verset?”)

– Milyen verset?

– Amit az a Pablo valaki írt. „Nem úgy szeretlek téged”, vagy mi a címe.

– Ó. Aha. – Grace megállt, a kezembe nyomta a botot, előrelendítette a hátizsákját, majd kihalászta onnan a rongyos könyvet, és odaadta nekem. Pablo Nerudánál nyílt ki, és ebből biztosan tudtam, hogy újra meg újra el szokta olvasni. Többször is eszembe jutott az a két sor a mély homályban lévő dolgok szeretetéről.

*úgy szeretlek, ahogy a vak, mély homályban leledző
dolgok szeretik egymást, lélek és árny közt, titokban.*

– Gyönyörű – mondtam aztán Grace-nek, ahogy becsuktam a könyvet, és visszaadtam neki, mert tényleg az volt.

– Úgy gondolod? – Ahogy rám nézett, őszinte érdeklődés ült ki az arcára, és a szemét is összevonta kissé.

– Te nem?

– Azt hiszem, az emberek mindig ezt mondják, ha olyan verset olvasnak, amit nem értenek. Szerintem ez szomorú, nem gyönyörű. – Nem értettem, hogyan lehet szomorú egy tökéletesen szép szerelmes vers, de persze nekem a laptopom volt a barátnőm, úgyhogy nem szóltam semmit. – Tessék! – mondta Grace, ahogy ismét kinyitotta a könyvet, és kitépte a lapot, amelyen a vers volt. Összerezzenem, mintha valódi fájdalmat éreznék. – Ha tetszik, a tiéd lehet. Rám kár szép verseket pazarolni.

Elvettem tőle a lapot, összehajtottam, és a zsebembe csúsztattam. Az egyik felem megdöbbsent, hogy Grace ártott

egy könyvnek, a másik felem izgalomba jött, hogy szándékosan odaadott valamit, ami nyilvánvalóan fontos volt neki. Kedveltem az ilyen embereket. Az olyanokat, akik pillanatnyi habozás nélkül képesek elszakadni az anyagi javaktól. Az olyanokat, mint Tyler Durden. „Amit birtokolsz, az birtokba vesz”, meg az ilyesmik.

Grace-ék háza pontosan úgy nézett ki, ahogy elképzeltem. A kertet felverte a gaz, és a pázsitot sem nyírták már egy ideje. A függönyök minden ablaknál be voltak húzva, míg maga a kétszintes, szürke téglából épült ház megereszkedettnek látszott, mintha agyonnyomta volna a világ súlya. A felhajtón magányos kocsit állt, egy kicsi fehér Hyundai, a hátsó ablakon Strokes-matricával.

– Várj meg itt! – mondta. – Mindjárt hozom a kocsikulcsot.

Bólintottam, és miközben Grace-re vártam, magányosan álltam az előkert pázsiton. A kocsit furcsa volt, ahogy minden más is vele kapcsolatban. Miért sétált (vagy inkább sántikált) Grace minden nap tizenöt percet a suliba, amikor volt jogosítványa és használható autója? Az általam ismert végzősök közül minden második a fél karját odaadta volna a kiváltságért, hogy ebédszünetben elfurikázhasson a bevásárlóközpontba vagy a McDonald'sba, és kiszabadulhasson az iskola korlátai közül. Aztán pedig délutánonként kikerülhessen a buszra várakozók sorát, és egészen hazáig gördülhessen, ahol meleg étel, PlayStation és a drága jó, kényelmes tréningnadrág várja.

– Van jogosítványod? – szólalt meg a hátam mögül Grace. Kicsit összerementem, mert nem hallottam, hogy kijött a házból, de most ott állt, és a kisujján a kocsikulcs lógott. A kulcs-tartón is Strokes-matrica volt. Az ő zenéjüket nem igazán ismertem, de igyekeztem az eszembe vésni, hogy ha hazaérek, keressek rájuk a Spotifyon.

– Ööö... aha, van. Pár hónappal ezelőtt szereztem, de kocsim még nincs.

– Helyes. – Odadobta nekem a kulcsot, majd a kocsit utasodálához sétált, és elővette a telefonját. Úgy húsz másodperccel később felvont szemöldökkel felpillantott a mobil kijelzőjéről. – Nos? Még ma ki fogod nyitni az ajtót?

– Azt akarod, hogy *én* vezessek?

– Nem, arra gondoltam, milyen vicces lenne, ha odaadnám neked a kulcsot, aztán addig állnánk itt, amíg valaki fel nem találja a teleportálást. Igen, Henry Page, azt akarom, hogy te vezess.

– Ööö, hát, jó. Kicsit rozsdás vagyok, de jó. Legyen. – Kinyitottam a központi zárat, kitártam az ajtót, és beültem a vezetőülésre. A kocsit belsejének ugyanolyan szaga volt, mint Grace-nek: egy kamaszfiú pézsmaszagát árasztotta. Finoman szólva is zavarónak találtam. Beindítottam a motort – eddig minden jól ment –, és nagyot sóhajtottam.

– Igyekszem nem megölni magunkat – mondtam. Grace Town meg sem szólalt, úgyhogy a saját viccemen nevettem – egyetlen szánalmas „ha” telt tőlem –, aztán hátramenetbe tettem a sebvártót.

A nagymamám menőbbnek nézett volna ki vezetés közben, mint én azon a hazaúton. Izzadtan hajoltam a kormányra, és teljesen tudatában voltam annak, hogy 1. másvalaki kocsiját vezetem; 2. hónapok óta nem ültem volán mögé; és 3. csak azért jutottam át a gyakorlati vizsgán, mert az oktatóm az iszonyúan másnapos másod-unokatestvérem volt, és háromszor is meg kellett állnom, hogy az út szélén hanyhasson.

– *Biztos*, hogy átmentél a gyakorlati vizsgán? – kérdezte Grace, ahogy közelebb hajolt a műszerfalhoz, amely elárulta, hogy a sebességkorláthoz képest közel tíz kilométerrel mentem lassabban.

– Hé, nekem csak *két* embert kellett lefizetnem. *Én kiérdekeltem* a jogosítványomat. – Esküszöm, majdnem mosolyt láttam Grace arcán. – Szóval az East Riverből jöttél át?

– Aha.

- Végzősként miért váltottál középsulit?
- Kalandvágyból – felelte fanyar humorral.
- Nos, a mi sulink egy kifejezetten izgalmas intézmény.

Nagyon is értem, mi vonzott benne.

- Hink igazi lázadónak tűnik. Fogadni mernék, hogy mindenféle heccbent benne van.

- Ő aztán a társaság közepe.

És aztán, hála istennek, véget ért. Megálltam a házunk előtt, lefejtettem az ujjaimat a kormányról, és akkor döbbenem rá először, eddig mennyire megfeszültek az izmaid.

- Szerintem azóta nem láttam senkit ilyen feszülten vezetni, hogy... Hagyjak egy kis időt, hogy összeszedd magad? – kérdezte.

- Mit is mondhatnék? Magam vagyok az ok nélkül lázadó.

Arra számítottam, hogy Grace majd átmászik a vezetőülésre, de szólt, hogy állítsam le a motort. Mindketten kiszálltunk, és odaadtam neki a kulcsot, mire becsukta az ajtót, mintha be akarna jönni hozzánk. Elbizonytalanodtam. Be kellene hívnom? De aztán odafordult hozzám, és azt mondta: – Na, jó. Akkor szia! Holnap találkozunk. Vagy nem. Ki tudja, ott leszek-e. – Azzal sántikálva elindult az utcán, pontosan az ellenkező irányba azzal, ahonnan jöttünk.

- Arra nincs sok minden, csak egy vízelvezető árok vihar esetére, meg egy sarokkal odébb a temető.

(A temető túlságosan közel volt hozzánk; ez okozta, hogy az általános iskolában többször is megfordultam pszichológusnál, amikor egy rövid, de feszült időszakban meg voltam győződve róla, hogy a dédapám, Johannes van de Vliert szelleme meg akar ölni.) Grace nem szólt semmit, nem is nézett hátra, csak intett a kezével, amelyben nem a botja volt, mintha azt üzenté volna, hogy *tudja*, és ment tovább.

Teljesen tanácstalanul bámultam, amíg el nem tűnt a következő utcasaroknál.

– *Hola*, tesó! – fogadott a nővérem, Sadie, amint becsuktam magam mögött a bejárati ajtót.

– Jézusom, Suds, a frászt hoztad rám! – mondtam a mellkasomat szorongatva. Sadie, az ünnepelt idegtudós tizenkét évvel volt idősebb nálam. Általában egyszerre tekintették a család üdvöskéjének és fekete bárányának.

Sokban hasonlítottunk egymásra: fekete haj, gülszem, mosolynál gödröcske az arcon. Suds azonban a lázadó kamaszéveiből itt maradt orrpiercinggel, tetovált alkarral és kusza rasztafrizurával *kicsivel* menőbbnek nézett ki, mint én.

– Kölyök, vagy két napja nem is láttalak, nem is hallottam felőled. Kezdtem azt hinni, hogy anya és apa megölt, és valami sekély sírba temetett. – Ez persze előre kitérvelt hazugság volt. Suds egy elég lepra válás kellős közepén járt, a férje egy elég lepra orvos volt, és ez azt jelentette, hogy amikor nem a kórházban ügyelt, az ideje kilencven százalékát nálunk töltötte.

– Sadie, ne légy nevetséges! – szólt ki apa a konyhából. A szokásos göncben volt: hawaii mintás ing, férfi sortnadrág, fekete szemüveg. (A divatérzéke azután romlott drámai mértékben, hogy három évvel ezelőtt a hátsó kertbe költöztette az asztalosműhelyét. Őszintén szólva kész csoda volt, amikor nem pizsamában láttam.) Sadie és én tőle örököltük a hajunkat. Vagy legalábbis ezt feltételeztük. Az örökös borosta az állán sötét színű volt, de egyébként élete nagy részét kopaszon töltötte. – Legalább másfél méter mély sírt ásnánk. Ebben a házban senkit nem ölünk meg tessék-lássék módon.

– Toby és Gloria a legjobb tanú rá – mondta Sadie, egy olyan esetre utalva, amely hat évvel a születésem előtt történt, és szerepelt benne két aranyhal, egy flakon rovarirtó és a házikedvencek véletlen, mégis idő előtti halála.

– Huszonhárom év, Suds. Huszonhárom év telt el azóta, hogy az aranyhalaid elpusztultak. Soha nem fogsz ezen túl lépni?

– Addig nem, amíg bosszút nem álltam értük! – kiáltotta drámaian Sadie. A ház végéből felsírt egy kisgyerek. Sadie felsóhajtott. – Az ember azt hinné, hogy három év után már megszoktam ezt az egész anyaságot, de néha még mindig elfeledkezem erről az átkozott gyerekről.

– Majd én megyek érte! – mondtam, azzal ledobtam az iskolatászkát a földre, és elindultam a folyosón Sadie régi szobájához, ahol Ryan aludni szokott. A kölyök érkezése ugyanolyan véletlenszerű és meglepő volt, mint az enyém. Anya és apa eredetileg egy gyereket akart, de aztán tizenkét évvel Sadie születése után én is a nyakukba szakadtam.

– Hogy ityeg, Ryan? – mondtam, amikor benyitottam két és fél éves unokaöcsémhez, akire napközben apa vigyázott.

– Henji! – mondta rekedtes hangon, és a szemét dörzsölte.
– Hol van mama?

– Gyere, lemegyünk hozzá.

– Egyébként ki az a lány? – kérdezte Sadie, amikor Ryan kezét fogva visszatértem a folyosón.

– Milyen lány?

– A lány, aki hazafuvarozott. – Ahogy felvette Ryant, Sadie arcán halvány, féloldalas vigyor jelent meg. Túlságosan sokszor láttam ezt a mosolyt, amikor még kamasz volt. És az mindig bajt jelentett.

– Ó! Úgy hívják, Grace. Új a suliban. Lekéstem a buszt, ő meg felajánlotta, hogy hazához.

– Helyes lány. Amolyan furcsa, Janis Joplin-os, valószínűleg huszonhét évesen meghalós módon.

Megvontam a vállam, és úgy tettem, mintha ez fel sem tűnt volna nekem.

4. fejezet

AMINT RYAN MEGNYUGODOTT, lementem a pincébe, amit Sadie több mint egy évtizeddel ezelőtt alakított át kamaszoknak való bűnbarlanggá (és amit megörököltem tőle, ahogy főiskolára ment). Nem egy elegáns helyet kell elképzelni. Inkább úgy nézett ki, mint egy posztapokaliptikus atombunker. A bútorok szedett-vedettek voltak, a betonpadlót hamis perzsaszőnyegek borították, a hűtőszekrény öregebb volt, mint a szüleim, a falon pedig egy bénán kitömött jávorszarvasfej lógott. Senki nem tudta, honnan származott, vagy legalábbis ezt állították, de nekem volt egy sanda gyanúm, hogy Sadie még kamaszként elemelte valahonnan, és a szüleim vagy túlságosan szégyellték ezt, vagy túlságosan lenyűgözte őket ahhoz, hogy visszaadják a jogos tulajdonosának. Esetleg mindkettő.

Már ott volt a két legjobb barátom, mint mindig, és a *GTA 5*-tel játszottak a PlayStation 4-en. Akkor érkezési sorrendben bemutatnám őket (vagyis a kanapé-ülésrend szerint):

- Murray Finch, tizenhét éves, ausztrál. Magas, napbarnított, izmos, göndör szőke haja vállig érő, kamaszos bajsza ritkás. A szülei hat évvel ezelőtt

vándoroltak be az USA-ba, de Muz a mai napig (szándékosan) úgy beszél, mint a krokodilvadász Steve Irwin, és rendszeresen használt olyan szavakat, mint a „hali”, a „gyökér” meg az „istbiz”. Azon a határozott véleményen volt, hogy a *Krokodil Dundee* a legjobb dolog, ami az ausztrálokkal valaha történt. A lányok imádták.

• Lola Leung, tizenhét éves. Sötét bőrű, sötét szemű, sötét (rövid) hajú. Egész életében a szomszédban lakott, és önmagát „háromszoros kisebbségnek” tartotta: az apja révén félig kínai volt, az anyja révén félig haiti, és százszázalékosan leszbikus. Amióta az eszemet tudom, La „véletlenül” mindig az iskolai reklámanyagok elején szerepelt, köztük az évkönyv borítóján, az iskola előtti óriásplakáton, az iskola honlapján, sőt még a könyvtárban osztogatott könyvjelzőn is. És három évvel ezelőtt ő volt az első lány, akivel csókolóztam. Aztán két héttel később közölte, hogy leszbikus, és azóta a szomszéd városban lakó Georgia nevű lánnyal ápolt hosszú távú távkapcsolatot. Vannak, akik még mindig úgy gondolják, hogy a csóktudásom miatt döntött úgy, hogy ezentúl a másik térfélen játszik. Ezt igyekeztem nem mellre szívni. (A lányok őt is imádták.)

A lépcső alján nekidőltem a korlátnak, és elnéztem őket. – Imádom, hogy hiába késtem le a buszt, és talán éppen a halálon voltam, ti nyugodt szívvel eljöttetek hozzám, megettétek a kajámat, és nélkülem elkezdtetek játszani. Apám egyáltalán észrevette, hogy nem vagyok veletek?

– Azért legyünk őszinték! – mondta Lola, és vigyorogva odafordult hozzám. – Justin tényleg jobban szeret minket, mint téged.

– Ki az a buksza, cimbi? – szólalt meg Murray anélkül, hogy a szemét levette volna a képernyőről, amelyen éppen egy tankkal lapított ki pár járőrökcsit. – Láttam, úgy spuriztál utána, mint egy dinka.

– Fogd vissza a szlenget, Kenguru Jack! – mondtam, miközben átvágtam a szobán, és beizzítottam Sadie régi iMacjét, amelyben közel két évtizedes szolgálat után is volt élet. – Itt nincsenek gyanútlan amerikai lányok, akiket el tudnál csábítani. – Murray általában képes volt úgy beszélni, mint egy normális ember, de egyszer rájött, hogy a nők tapadnak rá, ha tősgyökeres ausztrálra vált, és néha elfelejtett visszaváltani.

Egyetlen mappa volt az iMac asztalán, amely azt a nevet kapta, hogy „Eltűnés/Temetés/Embervadászat esetén”. Ebben a szobában lévőkről (plusz Sadie-ről) voltak előnyös fényképek, amelyeket abban az esetben lehetett használni, ha bármelyikünk eltűnik/meghal/keresett bűnöző lesz. Világosan megmondtuk a szüleinknek, hogy ezeket adják ki a sajtónak, mielőtt az újságírók elkezdenének vadul keresgélni a Facebookon, és az akaratunk ellenére előnytelen fotókat közölnének rólunk.

– Muznak azért nagyon igaza van – mondta La. – Ki volt az a furcsa lány, aki után futottál? Azt gondoltad, hogy végre itt van valaki, aki nem tud elszökni tőled, de aztán rád cáfolt?

– Nagyon vicces. Nem hiszem el, hogy mindketten láttátok. – A hűtőből kivettem egy doboz kólát, és visszatértem az iMachez, amelyen fájdalomosan lassan, pixelről pixelre töltött be a Facebook. – Grace Townnak hívják. Új a suliban. Hink felajánlotta neki, hogy legyen az újság szerkesztője, de ő visszautasította, mire felhúztam magam, és a nyomába eredtem.

– Tényleg úgy hívják, hogy Grace Town? Mint azt a szörfparadicsomot Ausztráliában? – mondta Murray, aki maga is kinyitott egy doboz kólát, és kortyolt belőle. – Istenem. Szegény bige.

Lola máris felpattant a helyéről. – Hink inkább neki kínálta ezt fel, nem neked? Az a *rohadék*. Ha nem te lehetsz a főnök, kizárt, hogy még egy agyondicsért hírlevelet tervezzek nekik!

– Nyugodj meg, erről szó sincs. *Mindkettőnknek* felajánlotta, de ő visszautasította, mert, idézem, „nem írok többet”. Elég baljósan mondta ezt.

– Ó! – mondta Lola. Murray visszaültette a kanapéra. – Lehet, hogy rossz dolgok történnek, ha ír. Ó! Lehet, hogy valóra válnak azok a dolgok, amiket leír. Vagy vuduátok ül rajta, és minden leírt szó után eltörik egy csont a lábában, ezért jár bottal.

– Miért nem kukkantjuk meg a jó öreg FB-n? – vetette fel Murray. – Egy kis kiberkurkászással könnyen tisztázni lehet az ilyen dolgokat.

– Már gondoltam rá. – Miután beírtam Grace nevét a keresőbe, a Facebook felsorolta az összes általam ismert embert, akinek a nevében a „Grace” szerepelt. Sadie Grace Elizabeth Smith volt az első, utána jött Samantha Grace Lawrence (általánosba jártunk együtt), Grace Park (valamiféle távoli rokon) és Grace Payne (róla fogalmam sem volt). Alattuk voltak azok, akiknek a neve pontosan megegyezett az övével – kábé öt igazi Grace Town létezett. Egyikükkel sem volt közös ismerősöm, és csak egy lakott a közelünkben.

Közelebb hajoltam. – Egyikük sem ő az.

– Várj csak, és ő? – mondta Lola, és a képernyőre mutatott.

Rákattintottam a hozzám legközelebb lakó Grace Town profilképére, amelyen egy piros ruhás, piros ajkú, göndör, mézszínű hajú lány volt látható. Szélesen mosolygott, a szemét lecsukta, és a fejét hátrahajtva úgy nevetett, hogy a bőrét majdnem átszúrta a kulcscsontja. Jó néhány másodperc kellett, hogy mindannyian felismerjük őt. Mert ő volt. Ugyanaz a Grace Town, akivel együtt jöttem haza. Az ajka ugyanolyan volt, ahogy az arcformája is.

– Atyaúristen! – mondta Murray. – A krapekok úgy tapadnának rá, mint legyek a légyapírra.

– Akkor fordítom: Grace Town vonzó nő, aki után valószínűleg sok férfi megfordul – mondta Lola. – És sok leszbikus is – tette hozzá egy pillanattal később, ahogy közelebb hajolt a képernyőhöz. – A fenébe! Tisztára úgy néz ki, mint Edie Sedgwick. Észvesztően dögös.

És valóban. Grace Town a Facebookon magas volt, vékony, napbarnított, a végtagjairól pedig olyan szavak jutottak eszembe, mint a *kecses*, a *hattyúszerű* és az *eszméletlen*. *Biztos egy régi fotó*, gondoltam, de nem. A feltöltés dátuma szerint Grace alig több mint három hónapja változtatta meg. Végignéztem a másik öt nyilvános profilképet, de mindegyik ugyanazt a történetet mesélte el. Egyik sem volt pár hónappal régebbi, a rajtuk szereplő lány mégis egészen másképp festett, mint akivel találkoztam. Az ő haja sokkal hosszabb volt, egészen a derekáig ért, az ápolt, göndör tincsek lágyan hullottak alá. Voltak róla képek, amelyek a tengerparton készültek, amelyeken friss sminket viselt, vagy amelyeken hihetetlenül széles mosolyt villantott, mint azok a modellek a reklámokban, akik már alig várják, hogy magukba tömhessék a salátát. Nem támaszkodott botra, nem voltak karikák a szeme körül, és nem bújt több réteg fiúruhába.

Mi történt vele az utóbbi három hónapban, amitől annyira megváltozott és összetört?

Aztán Sadie szólt, hogy menjünk fel, és segítsünk apának befejezni a vacsorát, mielőtt anya hazajön a városi művészeti galériából, ahol kurátorként dolgozott. („Hála istennek! Már egy egész koalát fel tudtam volna falni” – mondta Murray.) Miközben a megszokott csütörtöki rend szerint előbb ettünk, majd elmosogattunk, aztán a Netflixen megnéztünk valamit, pár órára mindannyian elfeledkeztünk Grace Town rejtelméről. Csak azután jutott újra eszembe, hogy elbúcsúztam a barátaimtól,

visszamentem a pincébe, és észrevettem, hogy a szegény iMac még mindig beteges hangon zúg. De amint rápillantottam a képernyőre, képtelen voltam szabadulni tőle.

Aznap este nem mostam fogat. Nem zuhanyoztam le, nem vettem le a ruhámat, amiben suliban voltam, és nem köszöntem el Sadie-től és a Ryantól, amikor éjfél körül végül elmentek. Inkább a pincében maradtam, és az éjszaka további részét azzal töltöttem, hogy meghallgattam az összes Strokes-számot a Spotifyon.

„*You say you wanna stay by my side*” – dúdolta a fülemben az énekes, Julian Casablancas. „*Darlin', your head's not right.*”²

Ha idősebb vagy bölcsebb vagyok, vagy jobban figyelek, amikor az évfolyamtársaim a kamaszok drámai érzéseit ecsegették, miután először zúgtak bele valakibe, talán a mellkasomat égető, szorító érzésről nem azt állapítottam volna meg, hogy a vacsorára evett négy túlsütött csirkés chimichanga miatti emésztési zavar okozta, hanem egy sokkal komolyabb és gyötrelmesebb szenvedés.

Az volt az első éjszaka, amikor Grace Townnal álmodtam.

² „Azt mondod, mellettem akarsz maradni. Drágám, te nem vagy észnél.” (angol)